

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (втори състав)

21 февруари 2008 година*

По дело C-507/06

с предмет преюдициално запитване, отправено на основание член 234 ЕО от Oberlandesgericht Innsbruck (Австрия) с акт от 30 ноември 2006 г., постъпил в Съда на 13 декември 2006 г., в рамките на производство по дело

Malina Klöppel

срещу

Tiroler Gebietskrankenkasse,

СЪДЪТ (втори състав),

състоящ се от: г-н С. W. А. Timmermans, председател на състав, г-н L. Bay Larsen, г-н К. Schiemann (докладчик), г-н Р. Kūris и г-жа С. Toader, съдии,

* Език на производството: немски.

генерален адвокат: г-н P. Mengozzi,
секретар: г-н R. Grass,

предвид изложеното в писмената фаза на производството,

като има предвид писмените становища, представени:

— за г-жа Klöppel, от г-н D. Rief,

— за Tiroler Gebietskrankenkasse, от г-жа A. Bramböck, в качеството на представител,

— за австрийското правителство, от г-жа C. Pesendorfer, в качеството на представител,

— за италианското правителство, от г-н I. M. Braguglia, в качеството на представител, подпомаган от г-жа W. Ferrante, avvocato dello Stato,

— за Комисията на Европейските общности, от г-н V. Kreuzschitz, в качеството на представител,

предвид решението, взето след изслушване на генералния адвокат, делото да бъде разгледано без представяне на заключение,

ПОСТАНОВИ НАСТОЯЩОТО

Решение

- 1 Преюдициалното запитване се отнася до тълкуването на членове 3 и 72 от Регламент (ЕИО) № 1408/71 на Съвета от 14 юни 1971 година за прилагането на схеми за социална сигурност на заети лица, самостоятелно заети лица и членове на техните семейства, които се движат в рамките на Общността, изменен и актуализиран с Регламент (ЕО) № 118/97 на Съвета от 2 декември 1996 година (ОВ 1997 г., L 28, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 5, том 4, стр. 35), изменен с Регламент (ЕО) № 1386/2001 на Европейския парламент и на Съвета от 5 юни 2001 година (ОВ L 187, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 5, том 6, стр. 51, наричан по-нататък „Регламент № 1408/71“), както и на член 10а от Регламент (ЕИО) № 574/72 на Съвета от 21 март 1972 година за определяне на реда за прилагане на Регламент № 1408/71, изменен и актуализиран с Регламент № 118/97, изменен с Регламент (ЕО) № 410/2002 на Комисията от 27 февруари 2002 година (ОВ L 62, стр. 17; Специално издание на български език, 2007 г., глава 5, том 6, стр. 110, наричан по-нататък „Регламент № 574/72“).

- 2 Запитването е отправено в рамките на спор между г-жа Klöppel и Tiroler Gebietskrankenkasse относно продължителността на периода, през който заинтересованото лице може да получава обезщетение за гледане на дете в Австрия.

Правна уредба

Общностна правна уредба

- 3 Според член 3 от Регламент № 1408/71, озаглавен „Еднакво третиране“:

„1. Съобразно особените разпоредби на настоящия регламент лицата, които пребивават на територията на една от държавите-членки, за които се прилага настоящият регламент, имат същите задължения и се ползват със същите обезщетения съгласно законодателството, на която и да е държава-членка, както гражданите на съответната държава.

[...]“.

- 4 Член 4, параграф 1 от Регламент № 1408/71, озаглавен „Уредени въпроси“, посочва:

„1. Настоящият регламент се прилага за цялото законодателство, което се отнася до следните клонове на социална сигурност:

[...]

- з) семейни обезщетения.

[...]“.

- 5 Член 72 от Регламент № 1408/71, озаглавен „Сумиране на осигурителни периоди, периоди на трудова или самостоятелна трудова заетост“, гласи:

„Когато съгласно законодателството на държава-членка придобиването на право на обезщетения зависи от завършването на осигурителни периоди или периоди на трудова или самостоятелна трудова заетост, компетентната институция на тази държава за целта взема под внимание, доколкото е необходимо, завършените осигурителни периоди или периоди на трудова или самостоятелна трудова заетост във всяка друга държава-членка като завършени съгласно прилаганото от нея законодателство.“

- 6 Съгласно член 10а от Регламент № 574/72, озаглавен „Приложими правила, когато заето или самостоятелно заето лице последователно е субект на законодателството на няколко държави-членки през един и същи период или част от период“:

„Когато заето или самостоятелно заето лице последователно е било субект на законодателството на две държави-членки през периода между две дати за изплащане на семейните обезщетения, предвидени от законодателството на едната или и на двете съответни държави-членки, се прилагат следните правила:

- а) Семейните обезщетения, за които съответното лице може да предявява иск по силата на това, че е подчинено на законодателството на всяка от тези

държави, съответстват на броя на дължимите дневни обезщетения съгласно съответното законодателство. Когато това законодателство не предвижда дневни обезщетения, семейните обезщетения се отпускат съразмерно на времето, през което съответното лице е било подчинено на законодателството на всяка от държавите-членки, спрямо определения от съответното законодателство период.

- б) Когато семейните обезщетения са били предоставяни от дадена институция през период, през който е трябвало да бъдат предоставяни от друга институция, между тези институции се извършва счетоводна корекция.

[...].“

Австрийската правна уредба

- 7 Член 5 от австрийския Закон относно обезщетението за гледане на дете (Kinderbetreuungsgeldgesetz) от 8 август 2001 г. (BGBl. I, 103/2001, наричан по-нататък „KBGG“), гласи:

„1. Обезщетението за гледане на дете се дължи най-много до навършване на 36-месечна възраст на детето, ако в разпоредбите по-долу не е предвидено друго.

2. Когато само единият родител получава обезщетението за гледане на дете, то се дължи най-много до навършване на 30-месечна възраст на детето. Когато вторият родител също получава обезщетение за гледане на дете, правото на обезщетение се продължава след навършване на 30-месечна възраст на детето до изтичане на периода, за който вторият родител получава това обезщетение, но не по-късно от навършване на 36-месечна възраст на детето.

3. Обезщетението за гледане на дете може да се получава последователно от двамата родители, като смяната може да се прави по два пъти за дете. [...]“.

Спорът по главното производство и преюдициалният въпрос

- 8 Г-жа Klöppel е германска гражданка и длъжностно лице на Land de Rhénanie-du-Nord-Westphalie, която живее в Австрия и е наета като преподавател в гимназия, намираща се в Германия. До 18 август 2004 г. тя живее в Германия, където на 11 април 2004 г. се ражда нейната дъщеря. Г-н Kraler, австрийски гражданин, партньор на г-жа Klöppel и баща на това дете, се настанява в жилището на заинтересованата от 1 март 2004 г., за да ѝ окаже помощ преди раждането и за да осигури гледането на посоченото дете след раждането му. За тази цел г-н Kraler ползва неплатен отпуск от университета в Innsbruck — негов работодател в Австрия. Г-жа Klöppel от своя страна получава неплатен отпуск от 22 юли 2004 г. до 10 април 2007 г.
- 9 След раждането на тяхната дъщеря г-жа Klöppel и г-н Kraler, които тогава живеят в Германия, получават парична помощ за отглеждане на дете, изплащана в тази държава-членка, като г-н Kraler от своя страна получава тази помощ за периода между 11 април и 11 август 2004 г.
- 10 На 18 август 2004 г. г-жа Klöppel и г-н Kraler, придружени от тяхното дете, се настаняват в Австрия, където г-н Kraler продължава своята професионална дейност.
- 11 От тази дата до 11 октомври 2006 г. г-жа Klöppel получава австрийско обезщетение за гледане на дете. Нейната молба за продължаване на това обезщетение до 10 април 2007 г. е отхвърлена с решение на Tiroler Gebietskrankenkasse от

3 май 2006 г. Този отказ се основава на член 5, параграф 2 от КВGG, който предвижда, че когато само единят родител получава обезщетение за гледане на дете, то се дължи най-много 30 месеца след раждането на съответното дете, но когато и вторият родител получава това обезщетение (или го е получавал), то неговото право на обезщетение може да се упражнява в продължение на 36 месеца, като родителите се ползват последователно от посоченото обезщетение. Получаваната от г-н Kraler парична помощ за отглеждане на дете в Германия между 11 април и 11 август 2004 г. обаче не е взета предвид при разглеждането на правото на г-жа Klöppel да ползва обезщетение за гледане на дете в продължение на 36 месеца.

12 Г-жа Klöppel обжалва това решение.

13 Landesgericht Innsbruck приема доводите на Tiroler Gebietskrankenkasse и отхвърля жалбата на г-жа Klöppel, като постановява, че тя е имала право на обезщетение за гледане на дете само за 30 месеца.

14 Г-жа Klöppel подава въззивна жалба срещу това решение и при тези обстоятелства Oberlandesgericht Innsbruck решава да спре производството и да постави на Съда следния преюдициален въпрос:

„Трябва ли член 72 от Регламент [...] № 1408/71 [...], във връзка с член 3 от този регламент, както и с член 10а от Регламент [...] № 574/72 [...], да се тълкува в смисъл, че периодите на получаване на семейни обезщетения в една държава-членка (в случая в Германия — федерална парична помощ за отглеждане на дете („Bundeszahungsgeld“) трябва да се ползват от равно третиране за целите на придобиването на право на сравнимо обезщетение в друга държава-членка (в случая в Австрия — обезщетение за гледане на дете („Kinderbetreuungsgeld“) и че те следователно трябва да се приравнят на периоди на получаване на обезщетение във втората държава-членка за придобиване на право на обезщетение в

последната, когато двамата родители имат качеството на заето лице по смисъла на член 1, буква а), i) от Регламент № 1408/71 по време на тези периоди?“

По преюдициалния въпрос

15 Препращащата юрисдикция изтъква, че в случая на г-жа Klöppel референтните периоди, взети предвид за придобиване на правото на обезщетение за гледане на дете, се определят по различен начин според това дали са завършени в Австрия или в друга държава-членка. Така, ако г-н Kraler бил осигурил гледане на неговото дете в Австрия и бил получавал на това основание обезщетение за гледане на дете в тази държава-членка, г-жа Klöppel щяла да има право да претендира посоченото обезщетение за по-продължителен период. В този контекст, след като установява, че положението на г-жа Klöppel попада в приложното поле на Регламент № 1408/71, препращащата юрисдикция задава въпроса дали разпоредбите на този регламент могат да се тълкуват в смисъл, че периодите на получаване на семейни обезщетения в Германия трябва да се приравнят на периодите на получаване на сравними обезщетения в Австрия.

16 В това отношение следва да се отбележи на първо място, както изтъква австрийското правителство, че общностното право не засяга правомощията, с които разполагат държавите-членки, за да уредят своите системи за социална сигурност, и че при липса на хармонизация на общностно ниво законодателството на всяка държава-членка трябва да определи условията за изплащане на обезщетения за социална сигурност, както и размера и продължителността

на изплащането им. При изпълнението на това правомощие обаче държавите-членки трябва да спазват общностното право, и по-конкретно разпоредбите на Договора за ЕО относно свободното движение на работници, или още относно свободата, призната на всички граждани на Европейския съюз, да се движат и да пребивават на територията на държавите-членки (Решение от 23 ноември 2000 г. по дело *Elsen*, C-135/99, *Rescueil*, стр. I-10409, точка 33).

17 Принципът на недопускане на дискриминация, предвиден в член 39, параграф 2 ЕО и намерил подробна уредба в областта на социалната сигурност на работниците мигранти в член 3, параграф 1 от Регламент №1408/71, забранява не само явната дискриминация, основана на гражданството на лицата, ползващи се от схеми за социална сигурност, но и всички прикрити форми на дискриминация, които при прилагане на други критерии за разграничаване фактически водят до същия резултат (вж. Решение от 18 януари 2007 г. по дело *Celozzi*, C-332/05, *Rescueil*, стр. I-563, точки 13 и 23).

18 Също така за непряко дискриминационни следва да се считат условията по националното право, които, независимо че не се прилагат без разлика според гражданството, засягат най-много или предимно работниците мигранти, както и приложимите без разлика според гражданството условия, които могат да бъдат изпълнени по-лесно от работниците — местни граждани, отколкото от работниците мигранти, или които могат по-специално да се окажат в ущърб на последните (Решение *Celozzi*, посочено по-горе, точка 24).

19 Впрочем отказът да се вземе предвид, за целите на изплащането на австрийско обезщетение за гледане на дете на г-жа *Klörrel*, периодът, през който партньорът на заинтересованата, г-н *Kraler*, е ползвал сравнимо обезщетение в Германия, може да доведе до такъв резултат, след като по правило работниците — граждани на други държави-членки, са тези, които биха ползвали преди своето настаняване в Австрия семейни обезщетения, изплатени в тези други държави.

- 20 Следва да се отбележи, че Съдът не разполага с елементи, които да му позволят да разгледа евентуалната обосновка на такава разлика в третирането в ущърб на работниците мигранти.
- 21 След като тълкуването на член 3 от Регламент № 1408/71 е достатъчно само по себе си, за да предостави на препращащата юрисдикция елементите на отговора, който да ѝ позволи да реши спора, с който е сезирана, не е необходимо Съдът да дава тълкуване на член 72 от Регламент № 1408/71 и член 10а от Регламент № 574/72.
- 22 Предвид изложените съображения на поставения въпрос следва да се отговори, че член 3, параграф 1 от Регламент № 1408/71 не допуска една държава-членка да откаже да отчете, за целите на изплащането на семейно обезщетение като австрийското обезщетение за гледане на дете, периода на получаване на сравнимо обезщетение в друга държава-членка, така както тя би го отчетела, ако този период е бил завършен на собствената ѝ територия.

По съдебните разноски

- 23 С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред препращащата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски. Разходите, направени за представяне на становища пред Съда, различни от тези на посочените страни, не подлежат на възстановяване.

По изложените съображения Съдът (втори състав) реши:

Член 3, параграф 1 от Регламент (ЕИО) № 1408/71 на Съвета от 14 юни 1971 година за прилагането на схеми за социална сигурност на заети лица, самостоятелно заети лица и членове на техните семейства, които се движат в рамките на Общността, изменен и актуализиран с Регламент (ЕО) № 118/97 на Съвета от 2 декември 1996 г., изменен с Регламент (ЕО) № 1386/2001 на Европейския парламент и на Съвета от 5 юни 2001 г., не допуска една държава-членка да откаже да отчете, за целите на изплащането на семейно обезщетение като австрийското обезщетение за гледане на дете, периода на получаване на сравнимо обезщетение в друга държава-членка, така както тя би го отчетела, ако този период е бил завършен на собствената ѝ територия.

Подписи